

Nie raz już pisałem o ogromnej wartości, jaką jest przywracanie do muzycznego obiegu bardzo wartościowej muzyki Ericha Wolfganga Korngolda (1897 – 1957). Swego czasu ten twórca padł ofiarą pogardy wobec rodzącej się sztuki filmowej. Szlachetny świat muzyki klasycznej nie szedł w parze z pogardzanym światem kina.

Jeszcze gorzej kompozytorzy miały w młodym świecie kina aktorki. W wielu kulturach, zwłaszcza na przykład w Indiach, kobietę grającą w teatrze uważano za prostytutkę. Jak bowiem kobieta mogła pokazywać się obcym mężczyznom i to publicznie? Również w Europie tak było, o czym świadczą opisy świata sztuki w powieściach Balzaca. Jeszcze gorszą sytuację od aktorek miały tancerki i baletnice, w końcu pokazywały publicznie nie tylko siebie, ale i swoje ciało. Aktorzy możliwe, że mieli trochę lepiej, ale z pewnością mężczyzna aktor czy mężczyzna tancerz nie był godną partią dla damy czy zamożnej mieszczańskiej córki.

cpo

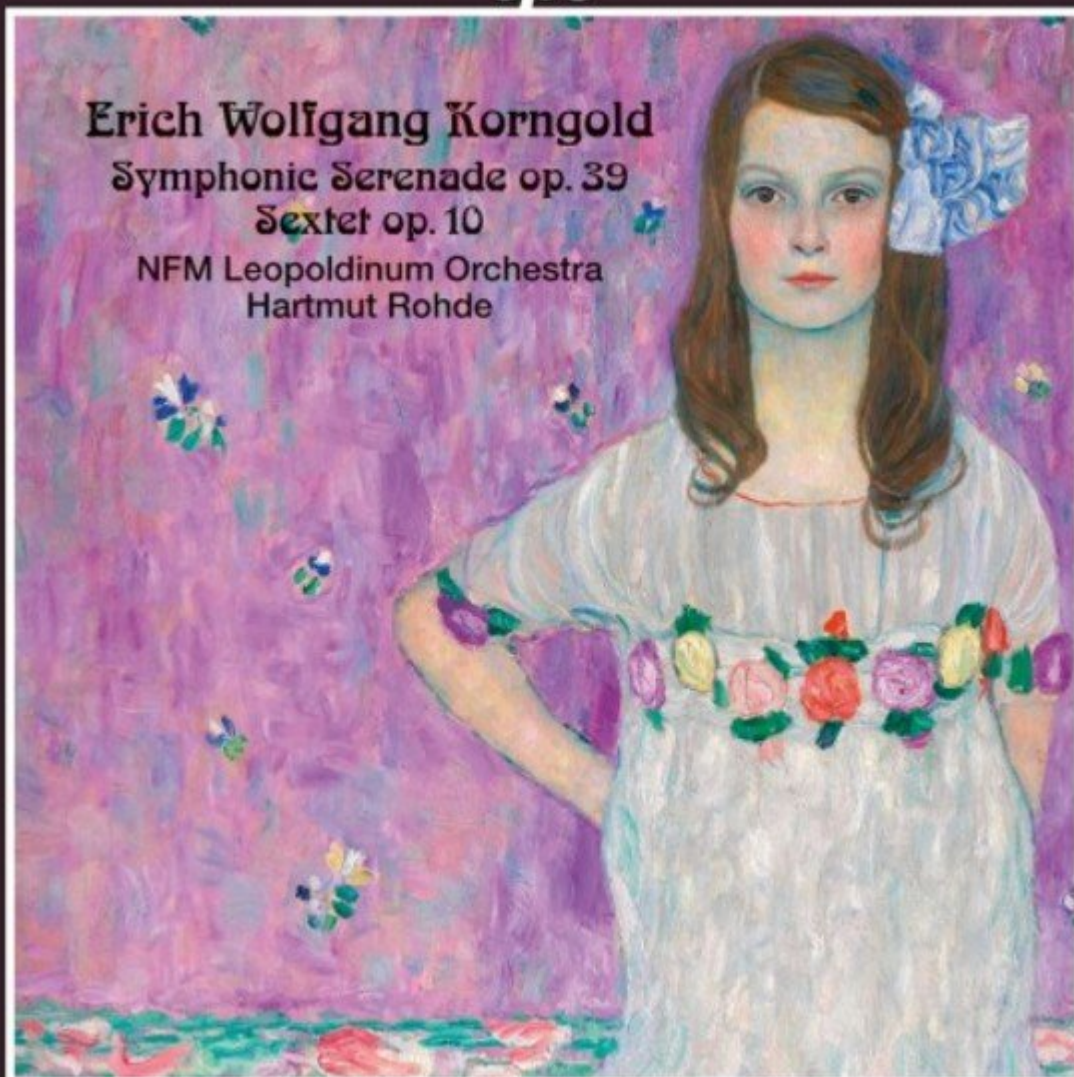
Erich Wolfgang Korngold

Symphonic Serenade op. 39

Sextet op. 10

NFM Leopoldinum Orchestra

Hartmut Rohde

W piękny świat Korngolda wprowadza nas niestrudzona wrocławska Orkiestra Leopoldinum pod batutą Hartmuta Rohde. To już kolejna płyta tego zespołu wydana przez prestiżową i silnie obecną na rynku muzyki klasycznej firmę CPO. Nagrania utworów zawartych na płycie zakończono 30 marca 2017 roku, gdy już od wielu miesięcy działał gmach NFM z jego wspaniałą akustyką.

Na płycie dominuje bardzo romantyczny Korngold. Ale też mroczny, gdyż w skomponowanym najpierw Adagiu do Sextetu op. 10 odnajdujemy melodyczny żywioł wzięty przez kompozytora z

jego pieśni Nachts do tekstu Siegfrieda Triebitscha, którego tłumaczenie Bruges la Morte stało się podstawą dla sławnej i obecnie na nowo odkrywanej przez szeroką publiczność opery Korngolda – Die tote Stadt.

Drugie dzieło, które na płycie jest utworem otwierającym, powstało trzydzieści lat po premierze Octetu który na płycie poznajemy w aranżacji Rohdego na orkiestrę smyczkową.

Serenadę symfoniczną op. 39 kompozytor dedykował swojej żonie Luzi, zaś prapremierę z sekcją smyczkową Wiedeńskich Symfoniaków poprowadził sam Wilhelm Furtwängler w roku 1950.

Serenada jest moim zdaniem porywającym arcydziełem. Podobnie jak muzyka Straussa czy Mahlera tkwi ona pomiędzy romantyzmem a modernizmem, szczęśliwie bez neoklasycyzmu, który – moim zdaniem – w większości wypadków podcinał skrzydła zdolnym kompozytorom, zamiast nieść ich wyżej. Wiemy, że na przykład Szostakowicza do tego zmuszono, zaś osoby szczególnie chętnie i dobrowolnie nurzające się w tej estetyce straciły trochę z głębi swoje muzyki. Nie przypadkowo twórca neoklasycyzmu, Strawiński, porzucił w pewnym momencie tę estetykę i stanął po stronie dodekafonistów, co do dzisiaj nie zostało jeszcze zrozumiane i docenione przez wielu krytyków muzycznych i melomanów. Moim zdaniem z późnym Strawińskim jest jak z późnym Picassem. Nagle nastąpić może zwrot w naszej percepcji i przewartościować potoczne opinie na temat tych późnych dzieł.

Wracając jednak do Serenady Korngolda. Dużo w niej mądrze zrozumianego Wagnera, pewnych archaizacji, rozwiązań podobnych do tych Ryszarda Straussa czy Gustawa Mahlera. Serenada jest jakby tygłem swojej epoki, jej podsumowaniem. Bardzo ciężko odnaleźć się w tej delikatnie skrytej polistylistyce, ale Orkiestra Leopoldinum z Rohdem robi to mistrzowsko. Można

tylko podziwiać znakomite zrozumienie tych stylistycznych rozdroży i cieszyć się ekspresyjnym, eleganckim dźwiękiem, nie wpadającym w przesadę. Jakby nie było, urodził się w monarchii austrowęgierskiej, w Brnie, zaś pierwsze poważne kroki stawiał oczywiście w Wiedniu. Przed wyjazdem do Hollywood związany był też z Akademią Wiedeńską. Zatem wiedeńska elegancja muzycznej frazy, chęć dążenia od patosu do lekkości były ważne i w jego muzyce. A tam czekały go już dwa Oscary...